СІЧЕНЬ
1974
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 1 (923)
Ціна номера 12 коп.

ХАБАРНИК НА ЗАСЛУЖЕНОМУ ВІДПОЧИНКУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Камерний спів.

Телеграфне Агентство Перця

ШТУРМ ПЕРЕКОПУ

Ревуть мотори... Надриваючись, буксують автомашини... Згадуючи всіх святих і нечестивих, перепону за перепоною долають відчайдушні пішоходи... Іде штурм перекопу! Триває цей штурм уже два роки: саме з тих пір, як вулицю Короленка в місті Полтаві було вздовж і впоперек перекопано «з метою благоустрою».

— Передайте керівникам міста Полтави щире спасибі за такий благоустрій, — слізно просять кореспондента ТАП мешканці вулиці. Кореспондент радий був би виконати їхнє прохання, та, на жаль, не в силах цього зробити, бо і сам вибратися з вулиці Короленка не може — теж борсається там у грязюці, теж штурмує перекоп!

ЗАХОДІВ ВЖИТО

Протягом трьох років жителі Томашполя Вінницької області скаржилися на те, що в районному центрі погано працює баня і через це вони мають змогу по-людському помитися хіба що влітку, в річці.

Як стало відомо з вірогідних джерел, райвиконком вжив нарешті дійових заходів. При райкомунгоспі створено секцію «моржів», відвідувати яку можуть усі бажаючі. Тепер томашпільці матимуть змогу по-людському помитися в тій же річці і в холодну пору року.

ОГОЛОШЕННЯ

Терміново потрібен лектор для ведення атеїстичної пропаганди на Київському авторемонтному заводі № 3, керівники якого запевняють, що в них завелася нечиста сила. Саме вона, за їхньою версією, кудись поділа автомашину «Колхіда», яку радгосп «Кіровський» Чернігівської області здав на ремонт більше року тому і гроші за той ремонт переказав. Представники ж радгоспу, котрі шість разів приїздили на підприємство шукати свій грузовик, стверджують, що виною всьому не нечиста сила, а безвідповідальність.

СЛОВО-ЗБРОЯ

Наш полтавський кореспондент передає з Лубенського району. Незвичайну, надприродну властивість виявлено у голови колгоспу імені Жданова т. Ілика. Виявляється, його слово має дивну силу. Варто було йому розпорядитися мочити ко ноплі в озері — і десятки центнерів риби наказали довго жити.

Захотілося мені зняти короткометражний фільм прихованою камерою. Показати глядачеві, як буяє культурне життя у селі Білоусівці Сокирянського району на Чернівеччині. В тому, що воно буяє, не сумнівався. Адже в селі є прекрасний Палац культури на 400 місць, є звідки черпати таланти — у Білоусівці живе понад три тисячі чоловік.

Накидав приблизний сценарій і почав знімати.

Все йшло добре. Зняв Білоусівку з висоти пташиного польоту: чепурненькі будиночки під шифером, черепицею, ліс телевізійних антен над дахами, цілий автопарк власних машин і мотоциклів та все таке інше.

Сцени з виробничого життя теж вийшли непогано.

Далі, за сценарієм, ішов текст:

«Уміють працювати трударі колгоспу «Росія», вміють і відпочивати. Як тільки на землю спускається вечір, до нового Палацу культури поспішають і старе, і мале».

Отут треба було зняти, як вони поспішають. Але спочатку вирішив зняти Палац культури тихого ранку.

Ще тільки прокльовувалося сонце, а я уже сидів на високому дереві і ладнався до зйомки. Раптом вулицею прохурчав «газик», зупинився біля вогнища культури. З нього вийшов чоловік і зник за дверима. Потім під'їхав ще один чоловік. І теж зник за тими ж дверима. А потім народ просто-таки повалив до палацу.

Відверто кажучи, я розгубився. Може, подумав, правлінню колгоспу стало відомо про зйомки, і воно намагається створити враження, начебто сільське вогнище культури загоряється рано-вранці і не згасає до вечора? Недаремно ж першим (на «газику») з'явився сам голова — Георгій Арсентійович Бідний, а слідом за ним примчали голова сільради, парторг, зоотехнік, агроном та інші члени правління.

Наступного ранку я знову чатував біля палацу. Все повторилося: ледь прокинувся ранок, як вулицею прохурчав «газик» і зупинився перед палацом. З «газика» вийшов чоловік і приготувався зникнути за дверима, але я вчасно кинувся до нього.

— Доброго ранку, Георгію Арсентійовичу!

— Здрастуйте, здрастуйте, — відповів товариш Бідний, змірявши мене підозрілим поглядом з голови до п'ят.

— Ми знімаємо фільм про бурхливе культурне життя вашого села, — пояснив я, — і нам дуже приємно переконатися, що голова колгоспу починає свій робочий день з відвідин Палацу культури. Зразу видно, що духовні запити колгоспників для вас перш за все.

— Які, які запити? — перепитав Георгій Арсентійович.

— Духовні, — повторив я, — інакше чого б вам так рано сюди приїжджати?

— Як чому? — здивувався голова. — На роботу. Через десять хвилин у нас наряд.

— У клубі? — в свою чергу здивувався я.

— Ну да. Тут моє робоче місце.

До сценарію довелося спішно внести поправки: викреслити кадри, які показували розквіт художньої самодіяльності. В тих кімнатах, де та самодіяльність мала розквітати, розмістилися сільрада, головні спеціалісти, бухгалтерія та інші служби.

«Мабуть, не буду знімати цілого фільму, — подумав я, — зніму один епізод, до речі, дуже виграшний. Через дорогу від Палацу культури — стара запущена церква. Це ж знахідка: вечірній Палац культури, золотом сяють освітлені вікна, біля палацу — людно, лунає веселий сміх. А навпроти—у сірій присмерковій млі—церква, як символ минулого».

Але й з цього наміру нічого не вийшло.

Увечері біля Палацу культури було пусто, а біля старої церкви — навпаки. І здебільшого молодь.

Я підійшов до групи юнаків.

— Чом це ви тут стоїте? — поцікавився для початку. — Невже змістовніше не можете дозвілля проводити?

— А кіно — хіба це не змістовно? — відказав один.

— Яке кіно?

— Чорно-біле і кольорове, — пояснив хлопець. — Його нам у церкві крутять. Слів, щоправда, не розбираємо, зате дещо бачимо.

— А Палац культури навіщо?

— Голова колгоспу велів у зал не пускати. Каже, що насмітимо.

«Краще, мабуть, зняти інший епізод, — подумав я. — Показати, як правління колгоспу перетворило колишній розсадник темноти і відсталості на розсадник культури».

Але й тут не пощастило: з обласного управління кінофікації надіслали акт, який досить переконливо свідчив, що приміщення колишньої церкви аварійне, і людей туди пускати не можна. І ще управління просило вплинути на товариша Бідного, аби він не перешкоджав масам колгоспників знайомитися із новинками наймасовішого із мистецтв. У приміщенні Палацу культури. І додавалося при цьому, що управління і апаратуру виділило, і обладнання залу на себе бере.

Товариш Бідний впливу довго не піддавався.

Воно й зрозуміло: ревізорів він не боїться — ніхто ж із них не посміє сказати, що сотні тисяч колгоспних грошей у ніщо вгатили: он же стоїть палац-красень! А за культуру на селі ніхто криміналу ж не пришиє.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кондитерському цеху харчокомбінату Кіровоградської райспоживспілки створилася група кондитерів-умільців. Користуючись безконтрольністю з боку працівників лабораторії і поблажливістю директора комбінату т. Котка, вони досить швидко наловчилися робити всілякі маніпуляції при виготовленні виробів. Так, замість масла вершкового у вироби давали масло селянське. Дешевше. Замість коньяку по ціні 14 крб. 60 копійок, використовували вино вартістю 2 крб. 35 копійок.

Про діяльність кондитерів-умільців надійшов лист Перцеві.

Заступник Кіровоградського обласного комітету народного контролю т. Боднаров повідомив редакцію, що факти підтвердились. Кондитери-умільці покарані. Котка В. І. з посади директора харчокомбінату звільнено.

ДОМАШНІЙ УРОК ЗАВКОМУНГОСПОВІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти мене переконала — ремонт пральні треба закінчити якнайшвидше.

perec-ua.
perec-ua.

ПРОРЕАГУВАЛИ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Ну, «прозаїки» й «поети»,
Значить, скаржились, писали?!
Чхать хотів я на газети,
А дружина — на журнали!
Тож для вас життя «веселе»
Ми влаштуємо обоє:
Бігайте в сусідні села
За цигарками й халвою!

Так реагував завідуючий крамницею с. Розсохи Костюченко І. І., коли люди поскаржилися на грубість, неохайність і чаанство його й підлеглої йому за штатом рідної дружини. А реагувати подібним чином завідуючий мав усі підстави, бо Чорнобильська райспоживспілка в особі голови Максименка І. С. прореагувала на ці події так: перевела подружжя продавців у тій же Розсосі із старої крамниці в приміщення світлої новозбудованої.

І. ДЖЕРЯ.

— Благаємо тебе, голубчику, бери безкоштовну путівку, негайно їдь у санаторій і не псуй нам кінця кварталу!..

Дали перцю!

За сценарієм детективного фільму «У пошуках таємничої руки» («Перець» № 19 за 1973 рік) читачі побували у Сєвєродонецьку Ворошиловградської області. Там, в автотранспортному підприємстві № 12120 вони зустрілись з механіком контрольно-технічного пункту Блиновим та інженером безпеки руху Розсильниковим. Правда, зустрілися ненадовго. Бо ті, перевіряючи справність пасажирських автобусів, лише перекинулися кількома фразами, та враз і попадали.

Як виявилося, попадали тому, що обидва були п'яні.

Директор автотранспортного підприємства тов. Бойченко повідомив редакцію, що механіка Блинова та інженера Розсильникова з автопідприємства увільнено.

Тим краще для безпеки руху!

Від Донецького винзаводу до резиденції богів не так уже й близько. Але, як відомо, боги все бачать, усе знають і все чують. Так ось, прочули вони, що не все гаразд на вищезгаданому підприємстві. Викликав Зевс Діоніса, метнув пару блискавок для перестраху, а відтак поцікавився:

— Куди дивишся? Адже твоя ділянка роботи! Тільки й знаєш, що розважаєшся із захмелілим почтом!..

Діоніс, відповідальний за виноробство, почав було викручуватись:

— Та що ви, шановний! Як на мене, то особливих підстав турбуватися немає. Завод виконує план по реалізації, по продуктивності праці...

— Чому ж надходять скарги? — гримнув Зевс і звелів створити комісію, щоб розібратися в усьому на місці. Крім Діоніса, до складу комісії увійшов покровитель торгівлі Гермес, який добряче набив руку на питаннях економіки та документознавстві, і про всяк випадок Феміда — богиня правосуддя.

Скарги, хоча й були надіслані на небо, подавалися у письмовому вигляді. Про допомогу волав якийсь Василь А. «Запросив гостей, пригостив їх вином,— було виведено тремтячою від хвилювання рукою,— а воно виявилося справжнісінькою водою! Друзі вирішили, що я зле пожартував. А я ж і на думці не мав цього. Поверніть вину градуси!» — наполягав скривджений.

Другий лист надіслала позавідомча охорона заводу. «Ми у відчаї! — криком кричали чесні стражі заводських воріт.— Хіба можна самотужки боротися з розкраданням? Людей, яких ми застукали на гарячому, коли вони намагалися вивезти вкрадене вино, ніхто фактично не карає...»

Як тут не зреагуєш на такі листи! І ось Діоніс, Гермес та Феміда прибилися на Донецький винзавод. Попервах пішли в цех готової продукції. І що ж? Одразу виявили нестачу солідної кількості «Сонячної долини», «Мадери», «Портвейну». А водночас знайшли сто двадцять зайвих, тобто ніде не заприбуткованих пляшок вина. Це здивувало комісію. Тим паче, що представник заводської бухгалтерії доводив, нібито перевірки, проведені нею за останні роки, констатували повний ажур.

Отож Гермес запропонував покопатися глибше. Боги, давно знайомі з науковою організацією праці, тут же розподілили обов'язки. Діоніс подався дегустувати вина, Гермес рушив у цехи, щоб детальніше ознайомитися з виробництвом, Феміду ж осотали справи з товариського суду.

Незабаром високе чоло богині правосуддя прорізали зморшки стурбованості. «Чи не занадто вимогливі місцеві керівники? — подумала вона.— Ось Людмила С. намагалася винести з заводу кілька порожніх пляшок, а її за це звільнили з роботи». Подібну любов до порожнього посуду завважив про себе й Гермес. У тарному цеху діють автоматичні лічильники. Тут уже кожна пляшка буде зафіксована. Воно-то, звичайно, добре. Але ж, як не парадоксально, до пляшок, наповнених вином різних марок, ставлення на заводі зовсім інше. Коли їх передають із цеху розливання на склад, то вже ніхто не перелічує: ні люди, ні автомати. Навіть більше того: вино передається взагалі без будь-яких документів.

Гермес почухав потилицю. «Що б воно означало? — подумав він.— Люди й так помиляються, а тут ніби навмисне створили сприятливу атмосферу. А втім, либонь, цехом готової продукції керують фахівці високої кваліфікації. Вони, очевидно, роблять найскладніші підрахунки подумки».

Щоб закріпити свої здогадки, Гермес звернувся до особових справ. Та й тут розчарування. Як з'ясувалося, деякі відповідальні працівники заводу не закінчили навіть середньої школи. Приміром, Н. С. Мустафінова — начальник цеху готової продукції. Саме вона здійснює зв'язок із торговельними організаціями. Надія Семенівна і сама недавно стояла за прилавком у Донецькому скупторгу. Щоправда, звідтіль її вигнали за різні махінації. То, може, вона отямилася, розкаялась і на винзаводі стала уособленням чесності?

Якраз навпаки! І Гермес у цьому швидко переконався. Виявилося, що Мустафінова оточила себе такими ж спритними людьми, як і сама, й стала діяти винахідливо та ініціативно (до речі, директор заводу Л. М. Хохлов так і характеризує свого начальника цеху: «Вона у нас енергійна, ініціативна та винахідлива». Що ж, йому, звичайно, видніше...).

Так от, завдяки винахідливості та ініціативності Мустафінової та її помічниць незаприбутковане вино (а таким воно ставало через безконтрольність) рікою потекло наліво. Безпосередньо операцією по відвантаженню «зайвого» вина торговельним організаціям займалася майстер цеху Г. М. Журка. Інколи її ловили на гарячому. Ось, наприклад, які записи щодо Журки виявив Гермес у заводській книзі затримань:

«1972 рік. Травень — 80 пляшок вина. Липень — 48 пляшок. Листопад — 80 пляшок. 1973 рік. 5 січня — 120 пляшок. 19 січня — 80 пляшок...» І так далі...

Але найчастіше нікого не ловили. Інша помічниця Мустафінової — контролер-приймальник О. М. Яхно — примудрилася вивезти з заводу для продажу 2.160 пляшок вина. Їх цілком випадково знайшли на одній із залізничних станцій. От що таке справжня ініціативність!

Гермес аж за голову схопився, довідавшись про наслідки діяльності керівників цеху готової продукції. Коли ж довідався, як їх покарали за розкрадання, просто занімів. Виявилося — фактично ніяк. Журці — догану, а потім формальне пониження з посади майстра на посаду робітниці, де вона все одно підписує папери як майстер цеху. Яхно — догану. Мустафіновій — нічого.

Коли Гермес розповів про все Феміді, вона пригадала випадок із Людмилою С., котра хотіла винести за прохідну кілька порожніх пляшок і котру за це звільнили з роботи. Пригадала і спробувала зважити на терезах справедливості скоєне Людмилою С. і Яхно, Журкою та Мустафіновою. Однак порожні пляшки чомусь ніяк не врівноважували сотень ящиків украденого вина...

Роздуми Гермеса та Феміди порушив знайомий голос. Це Діоніс повертався з дегустації, гнівно розмахуючи руками.

— Отой Василь А. таки мав рацію,— підсумував покровитель виноробства.— Багатьом тутешнім винам бракує міцності, та й смак у них якийсь не такий... Поганий, скажу вам, смак. А все через кричущі порушення у технології виготовлення напоїв.

Спробувала висока комісія звернутися за роз'ясненнями до директора Л. М. Хохлова, але нічого не вийшло. Лев Миколайович відмахнувся:

— Ідіть ви, боги, к бісу. Не лізьте, куди не слід. Ніяких зловживань у нас немає, а є лише дрібні непорозуміння, через які я нерви собі псувати не буду.

...Того ж дня комісія повернулася до апартаментів Зевса і підготувала доповідну. Написать боги написали, а подати ніяк не наважаться. А що, коли розгнівається громовержець? Розгнівається, пустить на завод велику блискавку і... Не доведи господи! У нього розмова коротка — лібералізму не допускає.

Тому вирішили боги трохи зачекати: може, люди ще й самі розберуться?..

Посланців Зевса під час перевірки супроводжували народні контролери та С. КУЗІН, І. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Донецьк.

Дали перцю!

Не те, що хворих, а часто-густо й світу божого не бачив перед собою головний лікар дільничної лікарні, що в с. Бірки Зіньківського району на Полтавщині, Ларійчук І. П. Єдине, що він завжди мав перед очима, так це чарку горілки. Так до неї прихотився, так із нею подружився, що й водою їх не розлити. Пробували лікаря лікувати від алкоголю. Не допомогло. Ніяк не міг утриматися від випивок. Так під хмелем і на роботу з'являвся.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив завідуючий Полтавським облздороввідділом т. Касьяненко, за систематичні п'янки Ларійчука І. П. від обов'язків головного лікаря звільнено.

ПАРОДІЯ ТА ЕПІГРАМИ

ВИВАНТАЖУВАЛИ ЦЕГЛУ

З вагона вивантажували цеглу,
І я
Про це писати буду вірші...

(Віктор СОКОЛОВ. Із збірки «Сейсмічна станція душі»).

З вагона вивантажували цеглу,
Трудились хлопці дужі, молоді...
На що вона — чи на підмурок цеху,
Чи на сарай — я ще не знав тоді.

Летіла за цеглиною цеглина,
Здіймалась пилюга аж до небес,
Як кожна зацікавлена людина,
Я цей детально описав процес.

Позначив я, і скільки цегли б'ється,
І скільки цілої іде на склад...
Якщо і вам читати доведеться,
То знайте, що це вірш, а не наряд.

Віталій ГУНЬКО.

ПРОБЛЕМА

Треба взяти в супряжники родича,
Щоб проблему рішить вірніш:
Чому вірш дуже довгий
в Коротича,
А короткий у Довгого вірш...

Олекса ЮЩЕНКО.

ПАРАДОКС

Це питання давно наболіло,
А в думках — непроглядний туман:
Щось мовчить наш прозаїк Шумило
І шумить в своїх віршах Мовчан.

Микола ОСИПЕНКО.

м. Кролевець
Сумської області.

ЩЕДРИЙ СИНОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Добре, тату, що ви приїхали, бо у нас вже стільки всякого мотлоху назбиралося, що не знаємо куди дівати.

Історія
однієї хвороби

В кінці літа у мене стала нервово сіпатися ліва щока. Через місяць — права... Я подався до лікаря.

Відтоді знаходжусь, як кажуть, на обліку. У невропатолога. На мене завели навіть історію хвороби. Дуже цікава історія.

«В травні 1973 року, — значиться в ній, — хворому приспічило купити в Чорнухах, у магазині господарських товарів райспоживспілки, де завідуючим т. Одаренко, житомирський меблевий гарнітур. Того ж таки місяця замовлення було виконане, гарнітур навіть доставили додому. Ця рідкісна люб'язність чорнухинських працівників прилавка спричинилася до того, що клієнт, будучи у піднесеному, радісному настрої, дуже легко повірив запевненням продавців, ніби вони привезуть ручки, стекла і дзеркала до гарнітура... днями.

Однак ручок, дзеркал і стекол не привезли ні через кілька днів, ні через місяць. Та навіть тоді хворий поводив себе спокійно. Часто навідувався до т. Одаренка. Той обіцяв «посприяти».

В липні і серпні в хворого було помітне легке занепокоєння, викликане тим, що в господарському магазині була проведена ревізія, виявлена нестача, яка обчислювалася кругленькою сумою, і т. Одаренко подав у відставку, чи то пак, на розрахунок.

Хворий звернувся до т. Пабата Миколи Григоровича, голови правління райспоживспілки. Той пообіцяв «посприяти».

Коли хворий звернувся до т. Пабата ще двічі і від того не було ніякого толку, в нього засіпалася ліва щока.

ПРИЧИНА: напружена боротьба з байдужістю.

Цей факт був засвідчений і в обласній молодіжній газеті «Комсомолець Полтавщини».

У відповідь на виступ газети продавці привезли стекла. Ручки і дзеркала мали доставити... днями.

Однак пройшов місяць, а ручки, дзеркала і продавці не з'являлися. В хворого засіпалася права щока, а після того, як т. Пабат розвів руками і сказав, що він безсилий що-небудь удіяти, хворий став поводити себе зовсім дивно. Близька загроза нервового шоку.

ДІАГНОЗ: перевантаження нервової системи».

Отака історія моєї хвороби.

Жаль тільки, що лікарі не зробили в ній такої приписки: якщо чорнухинські продавці обслуговуватимуть жителів селища подібним методом, ця хвороба стане масовою. Бо, скажу по секрету, вже сіпається ліва щока і в начальника комбінату комунальних підприємств М. М. Наточія. Він теж схибив, скориставшись послугами цього магазину. Ні дзеркал, ні ручок не привезли і йому.

Будь він неладний, той гарнітур, якщо за нього не тільки грішми, а й нервами треба розплачуватися.

А. РИЧКО.

Селище Чорнухи
Полтавської області.

●

ЗНАЮТЬ КРАЩЕ...

— Як життя, мій друже?
— Я б сказав, та нащо?
Ти спитай в сусідів,
Вони знають краще!

Юрій РИБНИКОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

НАБРИДЛО

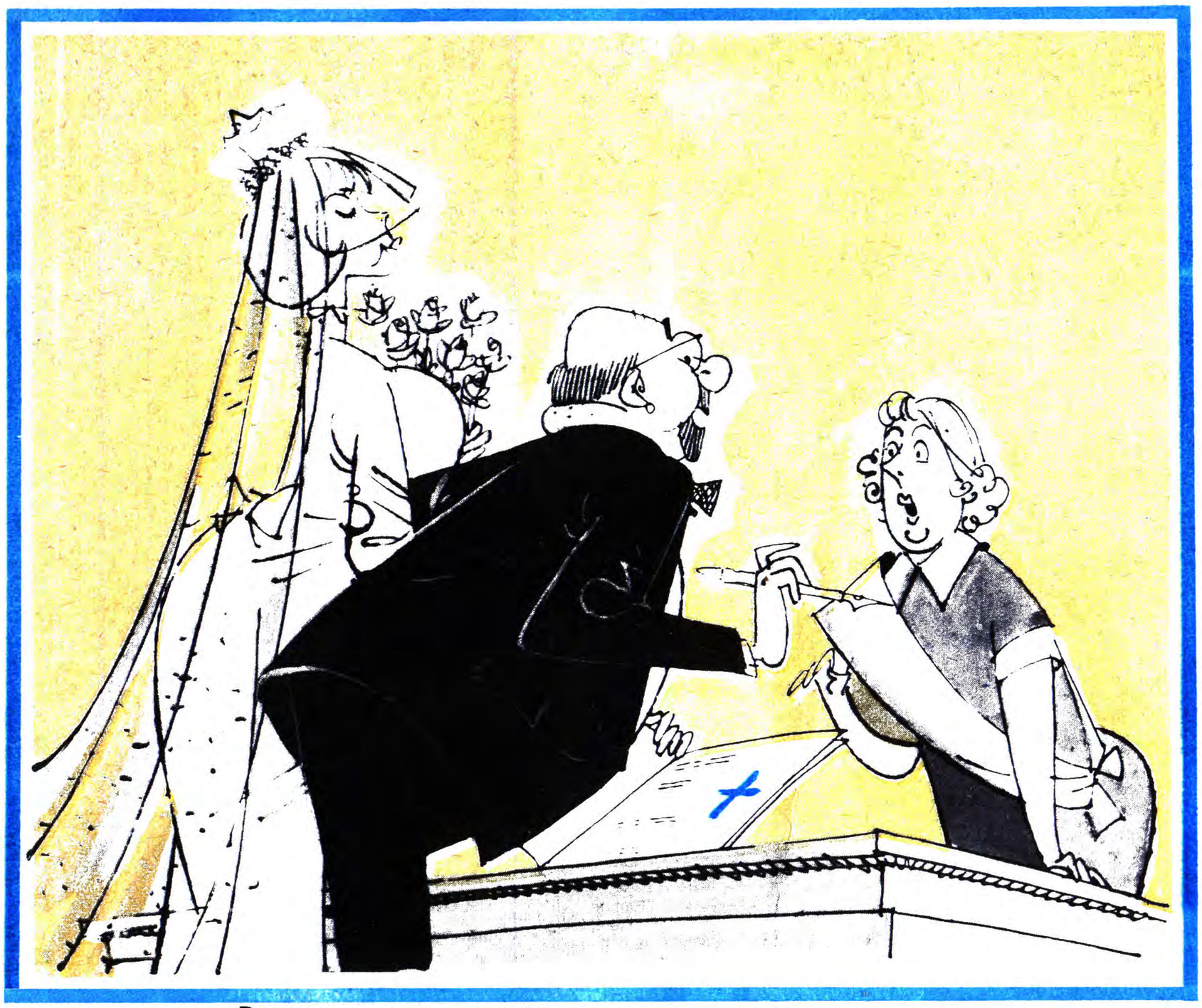

— Ви що — неписьменний?
— Ні, просто вирішив на цьому хрест поставити: більше не буду женитися.

ДУМКИ ВГОЛОС

Ніщо так не п'янить, як любов... до спиртного.

—

Хто заміж виходить, а хто вискакує.

—

Увійти в історію нелегко. Влипнути легше.

Віталій ПЕРОВ.
м. Новгород.

Недосить сказати «До побачення», потрібно ще й вийти.

—

З точки зору мишей: світле майбутнє — це коли не буде котів.

Ярослава БУШТИН.

Коли на злодієві шапка горить, він намагається перекласти її на чужу голову.

В. ВАРОДІ.

Народитися можна тільки один раз, перероджуватися — скільки завгодно.

—

Оголошення в загсі: «Діти до 16 років не допускаються».

—

З термінології хабарника: «Переходжу на прийом».

—

Дзеркало завжди каже правду, але робить це мовчки.

—

У жаркий день і цебер холодної води на голову — приємність.

—

Сміх продовжує життя, насмішки — вкорочують.

Данило РУДИЙ.
м. Одеса.

ДЕФІЦИТНА ПРОФЕСІЯ

ГУМОРЕСКА

У розпал оперативної наради до столу навшпиньки підійшла секретарка Галя й прошепотіла щось на вухо Василю Михайловичу. Керівник спеціалізованого конструкторського бюро тут же підвівся, зупинив на півслові чергового промовця і оголосив:

— Пробачте, товариші, нагальна справа. Мусимо зробити перерву. Ідіть працюйте, я вас пізніше покличу.

Коли всі вийшли, Василь Михайлович натиснув кнопку дзвінка, і до кабінету, погойдуючись, поважно впливла огрядна жінка з модним попелястим волоссям. Років сорока п'яти.

Начальник СКБ посунув їй назустріч, подав руку:

— Варенич, Василь Михайлович.

— Поліна Антонівна, — злегка вклонилася жінка й поблажливо кивнула головою: — Сідайте, будь ласка, чого ви стоїте!

Василь Михайлович не пішов на своє місце, а вмостився тут же, за приставним столиком, навпроти жінки, як то він завжди робив, коли приходили особливо шановні гості.

— Значить, ви — в зв'язку з нашим оголошенням? Що ж, дуже приємно! Дуже! Ну, умови, звичайно, знаєте?

— Я знаю! — промовила Поліна Антонівна. — Але цікаво вас послухати.

— Та що там слухати! — бадьоро засміявся Василь Михайлович. — Умови звичайні. Приходитимете о восьмій, тобто за годину до початку робочого дня, або ж о вісімнадцятій, тобто відразу по закінченні роботи... Як вам зручніше...

— Стривайте, — перебила Поліна Антонівна. — Одну хвилинку, зараз глянемо. — Вона витягнула із сумки маленьку записну книжечку, почала гортати сторінки. — Т-н-к, т-н-к... З восьмої до дев'ятої я зайнята в «Головцукрі», з вісімнадцятої — в «Головсолі»...

— Тоді, може, до нас ви могли б приходити в обідню перерву? — улесливо заглядаючи в очі гості, запитав Василь Михайлович. — Тобто з першої до другої?

— Т-н-к, т-н-к, — співала далі Поліна Антонівна, гортаючи блокнотик. — Ні, в обідню не зможу. Т-н-к... До вас — хіба що з третьої до п'ятої дня. Ото єдине вікно маю.

— Ой-ой! — скрушно захитав головою начальник бюро. — То нам дуже незручно!

— Незручно — то й незручно! — рішуче підвелася Поліна Антонівна. — Я ж наче нікого не силую...

— Пробачте! — злякано схопився Василь Михайлович. — Я ж нічого такого не сказав. Сідайте, будь ласка! Просто зауважив, що то для нас не дуже зручний час. Бо в ці години наші конструктори — як би то вам краще пояснити — одне слово, саме входять у ритм роботи...

— Нічого страшного. Вийдуть на двадцять хвилин у коридор перекурити, а потім повернуться собі у той... як ви сказали... ритм...

— А хіба ви встигнете за двадцять хвилин усе поробити?

— Встигну. Якщо, звісно, ви і ваші працівники сумлінно виконуватимете всі умови.

— Даруйте, — розгублено зображаючи посмішку, запитав Василь Михайлович, — про які, власне, умови ви говорите?

— Звичайні. Запишіть про всяк випадок, щоб не забути! Значить, т-н-к, мусите негайно придбати в кожну кімнату пилосос та підлогонатирач. Складіть також графік чергових по кабінетах. Саме ці чергові мають під час виробничої гімнастики підлогу натирати і пилюку в пилосос вганяти. Завтра я прийду й проінструктую їх, тобто покажу, як тими приладами користуватися. До речі, вас також навчу. А то у вас, — вона оглянулася довкола, — дуже якось незугарно тут.

— А мене навіщо?

— А ви хіба не робите виробничої гімнастики?

— Я... те... нерегулярно, розумієте...

— Тепер будете регулярно! — запевнила Поліна Антонівна.

— Пробачте... тільки ви, заради бога, не ображайтесь... але я хотів би запитати... хм... що ж тоді, як би це сказати... ви самі...

— Ну-ну! Сміливіше! — підбадьорила Поліна Антонівна. — Хочете запитати, що я сама робитиму? Так? А я перевірятиму, наскільки акуратно все зробили ваші працівники, далі, звичайно, пройдусь, як то мовиться, рукою спеціаліста, тобто наведу остаточний блиск.

— Ясно... — вже без попереднього ентузіазму промовив керівник СКБ, — ясно... Вважайте, що домовились. Можна давати наказ?

— Так. Тільки ще, попрошу, відразу напишіть розписку-зобов'язання, що не звільнятимете мене за скороченням штатів. А то дехто взяв собі за моду: тільки-но починається скорочення управлінського апарату, то першими беруться за нашого брата. Ото спочатку поскорочують, а потім, як ви, оголошення розвішують і оформляють якимись там юрисконсультами чи конструкторами. А мені цього не треба, щоб трудову книжку псувати. Має бути записано так, як слід: «при-бираль-ниця»! Бо наша професія тепер дуже дефіцитна. Ясно?

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Народні усмішки

У ПЕРУКАРНІ

Перукар запитує клієнта:
— Вас під «канадку» постригти?
— Стрижіть, як умієте, лишень не зіпсуйте мені голови.
— Не турбуйтесь! Розуму вам не додам, але й не заберу, — махнув рукою перукар.

Повідомив В. М. ТОМАШ із с. Калинківців Хотинського району Чернівецької області.

ВГАДАВ БАЖАННЯ

За обідом жінка говорить чоловікові:
— Бачиш, який ти добрий: собі взяв більшу рибину, а мені лишив меншу.
Чоловік: А ти, якби вибирала, то яку б узяла?
Жінка: Меншу, звичайно.
Чоловік: Ну, то я й лишив тобі меншу. Чого ж ти ще хочеш?

Повідомив М. ЯНЮК з м. Володимир-Волинського.

НЕМА НОВИН

Загорілася в Максима хата. От він і гукає синові:
— Швидше біжи, Іване, клич людей хату гасити!
Прибіг Іван до сусіда, став на порозі і стоїть, з переляку не може й слова вимовити.
Пройшло, може, з півгодини, а Іван усе ще не може оговтатись.
— Ну, що, Іване? — питає сусід. — Які там новини?
— Та н-нема н-ніяких, — ледве вимовив той. — Т-тільки... наша хата горить.

Повідомив М. ВОЙТЮК із с. Добривода Червоноармійського району Ровенської області.

ДИПЛОМАТ

Син пише на село батькам:
«Любі татусю та матусю! Вишліть мені, будь ласка, теплі шкарпетки. Тільки біля гуски і сала їх не кладіть, щоб не забруднити».

Повідомив В. ВАСИЛЕНКО з м. Барвінкового Харківської області.

ДОГОДИВ КРАВЦЕВІ

Замовник говорить кравцеві:
— Як будете шити штани, зробіть ліву штанину коротшу за праву, бо в мене нога...
— А скаржитись не будете?
— Ні, не буду.
— Тоді прошу за мною. У нас є великий вибір таких штанів. Хоч один замовник порядний трапився.

Повідомив І. ГАПОШЕНКО із с. Веселого Запорізької області.

НАВІТЬ НЕ РОДИЧІ

Малий Только питається у мами:
— Звідки я узявся?
— Лелека приніс.
— А сестричка Валя?
— Знайшли у капусті.
— А Ніна?
— В річці спіймали.
Хлопчик мовив розчаровано:
— То ми ж ніякі не родичі. Тільки й того, що живемо в одній хаті.

Повідомив А. БАНАШЕК з смт Петрового Кіровоградської області.

МИСЛИВСЬКІ ОПОВІДАННЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

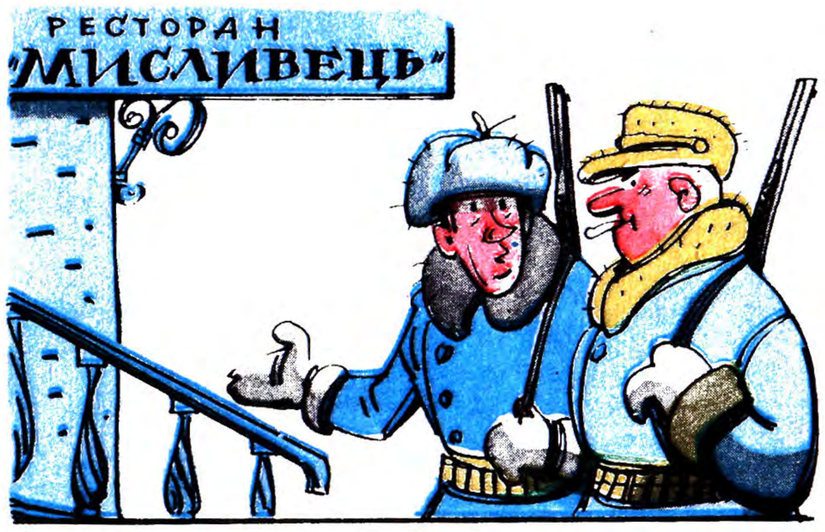

— А може, заглянемо! Ми ж уже третій сезон дичини не нюхали.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. В. ГОЛИНСЬКОГО

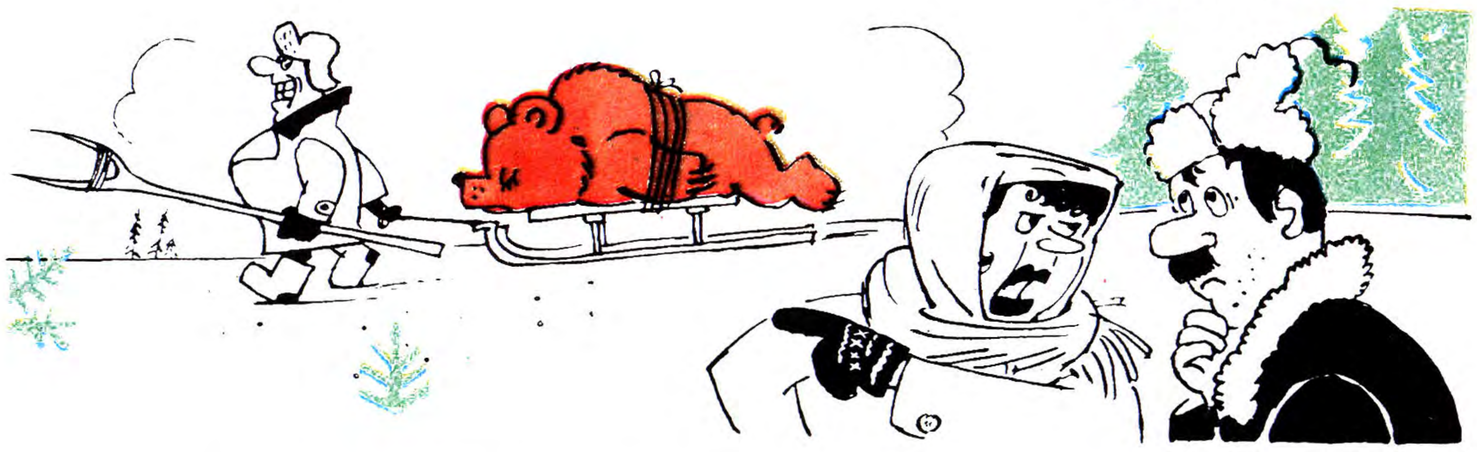

— Он бачиш — розумний чоловік не канючить у жінки грошей на рушницю, як ти!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. А. СУЧКОВА

Без слів.

Мал. В. ПЕТРОВА

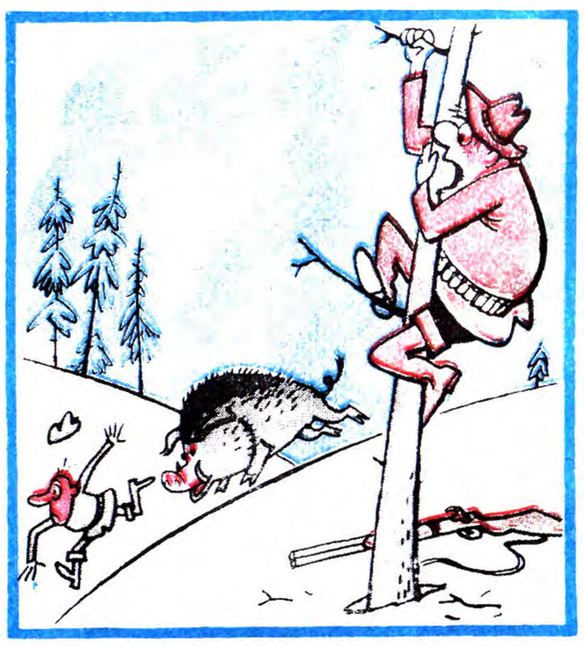

— Миколо, гони його на мене!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну й щастить же тобі, Петре!

Клята пам'ять!..

Чи то день такий видався, чи то друкарці хтось наврочив, чи просто вже на те йшлося, тільки в акт Харківського облвиконкому від 27 серпня 1966 року вкралася прикра помилка. А в результаті у Нововодолазький район помандрувала «Медаль материнства» II ступеня, виписана на ім'я громадянки М. С. Коваль, яка ніколи в цьому районі не проживала.

Зрештою, від помилок ніхто не застрахований. Та у Нововодолазькому райвиконкомі підійшли до справи серйозно. Подумали: акт разом з нагородою прислано з вищої інстанції, а вища інстанція помилятись не може. Значить, справді є у районі така М. С. Коваль, 1925 року народження, мати п'ятьох дітей: Віктора, Володимира, Євгена, Олени та Раїси. Значить, треба її розшукати і урочисто вручити нагороду.

Пошуки були довгими і ретельними. Але жаданого успіху вони, ясна річ, не принесли. То ініціали не збігалися, то кількість дітей, то їх імена... Кінець-кінцем, у ході пошуків якось непомітно загубилася й сама нагорода. У райвиконкомі пожурилися-пожурилися та й забули про цей неприємний казус. Так-таки узяли і назавжди викинули його з пам'яті.

І раптом — нагороджена знайшлася! Правда, у зовсім іншому, Великобурлуцькому районі. Марія Степанівна Коваль, 1925 року народження, мати п'ятьох дітей (імена читай вище) живе собі — поживає у селі Новій Олександрівці, працює в колгоспі імені 50-річчя Жовтня, виховує меншеньких — Женю та Оленку (старшенькі вже виховалися й самі на хліб заробляють) і терпляче чекає, коли ж її нагорода знайде.

Правда, недавно терпець урвався. Але не в самої Марії Олександрівни — вона жінка напрочуд скромна і витримана, — а у її чоловіка та дітей.

— Що ж це виходить, — сказали якось вони за вечерею, — кохаєш ти нас, доглядаєш, а заслуженої нагороди ще й досі не одержала? Непорядок це!

І звернулися до районних організацій. Районні організації відразу ж звернулися до обласних. Ті, в свою чергу, — до архівів. І виявили помилку майже восьмирічної давності. А виявивши, негайно ж зателефонували в Нову Водолагу: де медаль?

— А хтозна, — дала не зовсім вичерпну інформацію колишній секретар Нововодолазького райвиконкому, а тепер завідуюча райсоцзабезом Ганна Яківна Баранова. — Мабуть, я вам її тоді назад повернула. Хіба тепер згадаєш... Геть-чисто випало з пам'яті!

— В такому разі, в архіві мав би бути акт про повернення, — резонно відповіли на другому кінці проводу.

— А в архіві, навпаки, виявився протокол, підписаний вашою рукою, про те, що ви, Ганно Яківно, власноручно вручили медаль нагородженій. То де ж логіка? І, головне, — де медаль? Шукайте!

І знову, як і вісім літ тому, почались ретельні й напружені пошуки. І знову, як і вісім літ тому, вони не принесли жаданого успіху...

— То скличте, нарешті, засідання виконкому і складіть акт про втрату медалі, — резонно підказують з області. — А ми тоді звернемося до Президії Верховної Ради УРСР з клопотанням про видачу громадянці Коваль хоча б дублікату саідоцтва.

Та нововодолажці усе якось не наберуться на те сміливості... Акт, — звісно, формальність, та напиши його, визнай свою провину — й почнуть тебе шпиняти на всіх обласних нарадах. За недбайливе ставлення до державних документів і знаків. Згадають, звісно, й свіженький фактик, коли дві медалі багатодітним матерям прийшли у район (цього разу — без помилки) у кінці червня, а протокол про їх вручення новий секретар райвиконкому М. С. Либа представила аж у жовтні...

— Якось випало було з пам'яті, — бідкається вона.

Бігме, саме лихо через ту пам'ять... Поки живеш собі спокійно, ні про що не думаєш — воно ніби й нічого. А як тільки нагадають тобі люди, у яких пам'ять краща, про службові обов'язки — так і починаються неприємності...

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

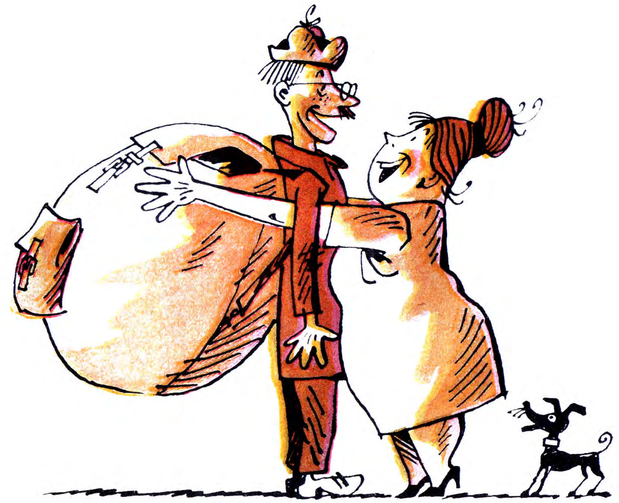

— Як ти поправився на курорті!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я для вас, Павле Степановичу, шкури власної не шкодую...

ЗАГАДКА

ГУМОРЕСКА

Сидимо з товаришем, чекаємо на офіціанта, знічев'я сюди-туди очима водимо.

— Непогане дівчисько, — озивається товариш, показуючи на сусідній столик.

— Хлопець...

— Що? — не зрозумів товариш.

— То хлопець, — кажу. — У штанях — не бачиш?

— А волосся?

— Тепер і в хлопців чуприни — русалки позаздрять.

— Медальйончик на шиї!

— Зате цигарку палить!

— Палить, однак, диму, як бачиш, через ніс не пускає.

— Склянку горілки одним махом перехилив. Хлопець!

— Але ж шкуринкою не занюхує!

— А носа рукавом витирає. Точно парубок!

— Та дівка ж...

— А я кажу — хлопець! — веду своєї, не відриваючи погляду од сусіднього столика.

— Гей, папашо, — раптом почулося звідти, — чого витріщився, як баран на нові ворота? Дівчат ніколи не бачив, чи що? Соромно у твоєму віці очима прясти!

О. ВАРАВА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Цирк та й годі!» — так називався фейлетон, опублікований у № 18 «Перця» за 1973 рік. В ньому йшлося про людей, які можуть горіти, довго не згоряючи. На доказ цього конкретно наводилися прізвища Боровика О. С. і Великої Л. І., котрі працювали у системі Кіровоградської облспоживспілки, а також Чалого І. І., який обіймав посаду заступника директора по навчально-виховній роботі в Олександрійському профтехучилищі № 7.

Секретар Кіровоградського обкому партії тов. Дзядух повідомив редакцію, що критика порочного стилю добору кадрів у деяких обласних організаціях цілком справедлива. Фейлетон обговорювався на засіданні правління облспоживспілки і навчально-виховній раді обласного управління профтехосвіти. За серйозні недоліки у доборі кадрів ці організації також гостро критикувалися на пленумі і бюро обкому КП України.

Боровик О. С., Велика Л. І. і Чалий І. І. звільнені із посад, які вони займали. На Чалого І. І., окрім того, за негідну поведінку накладено суворе партійне стягнення.

ЗА ФОРМОЮ

БАЄЧКА

Приходить Муха у відділ кадрів:

— Дайте якусь роботу.

— А які у вас дані є для цього?

— А ось, будь ласка, хоботок.

— Добре. Раз хоботок є, будете тягати колоди.

Оформили Муху на роботу.

Рік проходить — Муха не тягне. Вирішили її морально підтримати — не тягне. Матеріально зацікавили — не тягне. Звільнили — поновилася через суд... і не тягне.

Мораль: не робіть із Мухи Слона.

В. КУРАНДО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Заступник головного лікаря по господарчій частині Романівської дільничної лікарні Новоград-Волинського району т. Ригун категорично виступив проти відомого положення: «Чистота — запорука здоров'я». І не лише на словах. Він і на ділі розвів у лікарні таку антисанітарію, що хоч бери й тікай. Одержавши першу перемогу, Ригун смілибо взявся доводити, що найефективніше лікувати хворих голодом і холодом. Тому й гадки не мав ні про заготівлю продуктів, ні про підготовку корпусів лікарні до зими.

Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Голова Новоград-Волинського міського комітету народного контролю Житомирської області т. Дубовий повідомив, що за допущену безгосподарність т. Ригуна з роботи знято. Головному лікареві т. Спасу, який не контролював роботи свого заступника, оголошено сувору догану.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Поздоровляю, у вас хлопчик!

Сатиричні мініатюри

ТРУДЯГИ

Щоб зранку потрудитися на
славу,
Іван із сином йшли косить отаву.
Промовив син, щоб люди не
почули:
— Ой, батечку, та ми ж косу
забули!..
— Ет, чи стрічатися біді з бідою,
Гаразд, що карти хоч взяли з
собою!

У ВІДДІЛІ КАДРІВ

У кабінет з'явивсь п'яниця:
— Візьміть мене на залізницю.
— Потрапите під поїзд, друже...
— Мені, як вип'ю, то байдуже!

Володимир БРОВИНСЬКИЙ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

МІНІ І МАКСІ

У конторі — зведення в порядку,
А на іменинах — свіжина:
Задушилось міні-поросятко,
А списали максі-кабана.

ПІШЛО НА КОРИСТЬ

Гриць недаремно захопився грою
І забивав «козла» щодня:
Рука у нього стала довша вдвоє
І втроє важча стала п'ятірня.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
на Хмельниччині.

ПОБАЛАКАЛИ

Веде Клим друга-випивоху
Та й поуча його потроху:
— Так недалеко й до тюрми...
— Невже?.. Йдемо ж додому ми.

А. КОВАЛЕНКО.

м. Кривий Ріг.

ЦЕ ВІН УМІЄ...

Заїка він. Все вимовля погано
За винятком: — «Налий чарчину,
Ганно».

Володимир ЛАТИНІН.

Мелекеєвський район
Ульяновської області.

ВАЖКЕ ЖИТТЯ

П'яненький Гнат зітхав: — Життя
настало —
Не розживешся! Як-не-як — сім'я.
Воно ж якби хоч жінка працювала,
Або хоч я...

НЕ ТЕ...

— Ти звідки?
— Із лазні, Гордію.
— Ото, скажи, розкіш!..
— Та — ні:
Із шланга так-сяк помиють,
А сушать п'ятнадцять днів!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Донецьк.

Перчеця

Сторінка для дітей

ВЕРМІШЕЛЬ

Трирічний Сашко вранці прокинувся і плаче.

— Чого ти плачеш, синку? — стривожилася мати.

— Мені у дитячому садочку мало вермішелі дали, — крізь сльози каже Сашко.

Кинулася мати на кухню, швидко зварила вермішелі, яєчко засмажила і дає Сашкові.

— Не хочу, — відмовляється Сашко.

— А ти ж плакав, що тобі мало вермішелі дали?

— Це мені приснилося, що Славкові багато дали, а мені мало-мало...

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

ХТО ЧОГО ЧЕКАЄ

— Який ви дарунок від Діда Мороза
Чекаєте, діти, у ніч новорічну?
Озвався Василько: — Електровоза!
А Толя: — Ракету космічну!
Оленка: — Ведмедика Мишку.
Надійка: — Цікаву книжку.
Галинка: — Стрічку яскраву!
Андрійко й собі: — Пароплава!
І тільки Іванко промовив гірко:
— А я — хоч одненьку п'ятірку...

Ігор СІЧОВИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

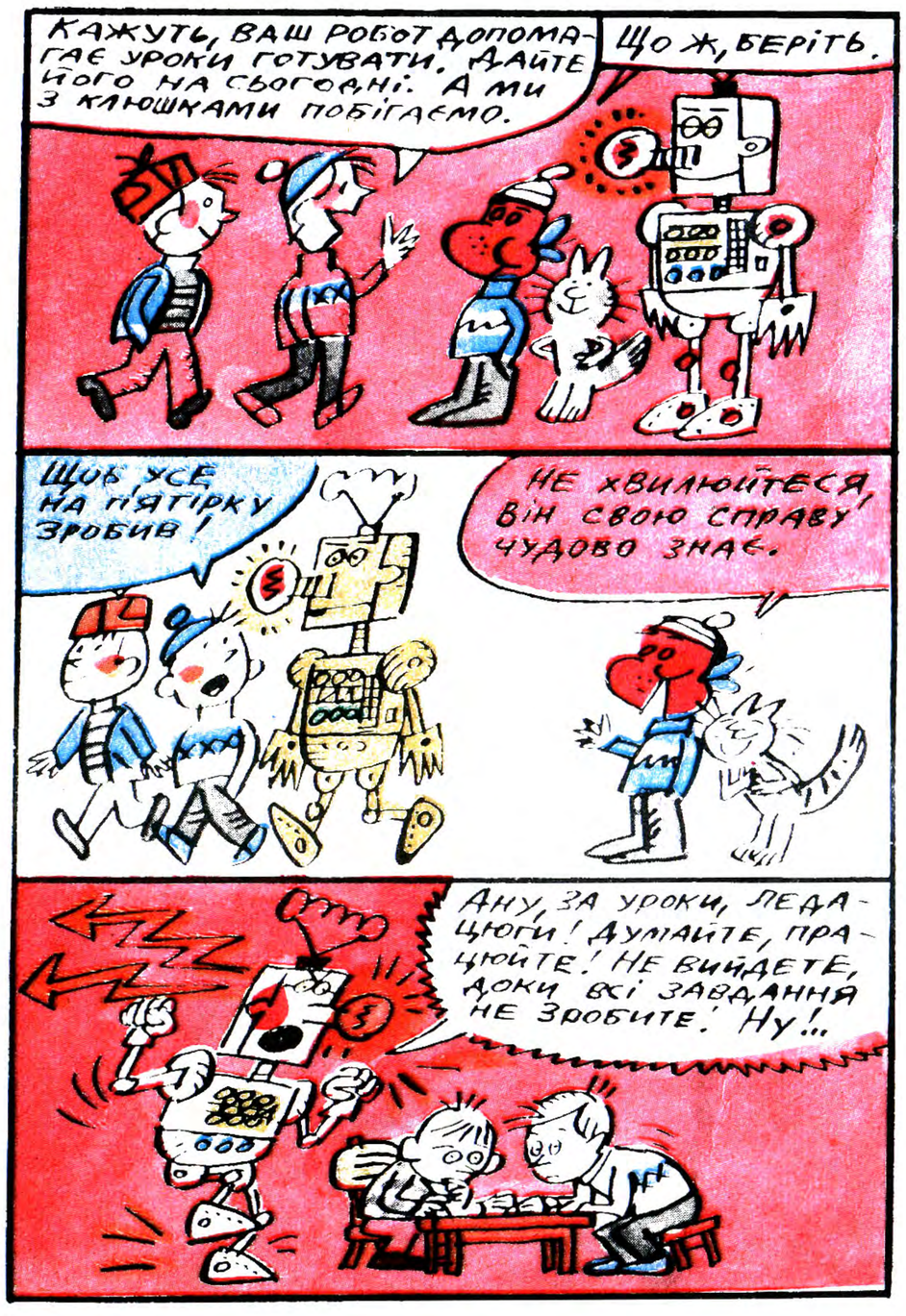

ЛІКИ ВІД ПРОСТУДИ

Недавно бабуся прислала мені найулюбленіше моє малинове варення. У листі написала:

«Посилаю моєму любому онукові малинове варення. Він, я знаю, часто простуджується, а воно дуже добре простуду лікує.

Хотів я це варення відразу ж покуштувати, та мама не дає.

— От коли захворієш, тоді й будеш його їсти!

«Ну, коли так, думаю, то треба швиденько захворіти».

Увечері відчинив я в своїй кімнаті вікно і так всю ніч проспав.

Вранці поміряв температуру, а вона — нормальна.

Що робити? Другого дня, рано-вранці вибіг я в самих трусах на балкон і давай фіззарядку робити...

Знову зміряв температуру — знову нормальна.

Щоранку фіззарядку роблю, холодною водою обливаюся, а простуди все нема та й нема...

От біда! Минулого місяця двічі простуджувався, так варення не було, тепер варення є — простуди немає!

Мама, й та здивувалася:

— Ти диви, який молодець став!

І з радості мене варенням почастувала. Так що я його, мабуть, так з'їм, без простуди.

Марко БОГУСЛАВСЬКИЙ.

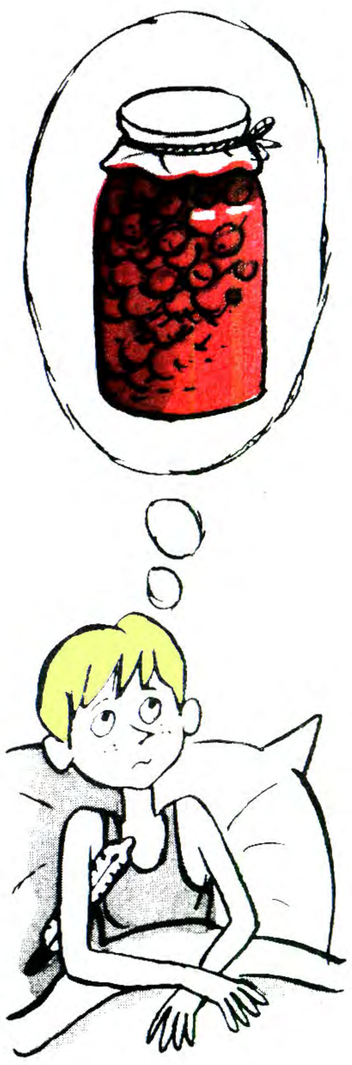

Десята?.. Друга?.. П'ята?..

— Теж обідати йдеш, Трохимовичу?

— Тю на тебе! Який же о десятій ранку обід!

— Звичайний обід. І не о десятій, а о другій. Ти що, годинника не маєш?

— Таке скажеш! У мене годинничок вищої марки — «Політ». І час знаю точно. Ось поглянь — десята година.

— Оце так... Якого ж я біса з роботи зірвався? І Гальці сказав бігти додому обід підігріти. Ото вже влаштує вона концерт, коли дізнається, що я час переплутав...

— Та вже, мабуть, влаштує... Онде Григір іде — може, в нього точний годинник?

— Здоров був, Григоре! Скажи-но, будь ласкавий, котра зараз година?

— Коз-з-зак має ж-ж-жінку, ще й ді-і-і-іточок дво-оє... Год-дина з-зараз п-п'ята... Оце п-після р-роботи з П-павлом у ч-чайну зазирнули...

— Чув, Трохимовичу? Отож ми обидва помиляємось. Павло — той знає... Йому племінник на городі сонячний годинник поставив.

— Та ж сонця вже півмісяця з-за хмар не видно!

— Не видно то не видно, але годинник по науці зроблено. Мо' він і в хмарну погоду якось показує?

— Стій! Стій!.. Послухай, хлопче, ти звідкіль їдеш?

— Із Лукашівки, а що?

— Підкажи, друже, котра зараз година?

— Пів на дванадцяту! Мені сам завгар сказав. Жени, мовив, на цегельню та пошвидше, бо вже скоро дванадцята, а до кінця дня треба дві ходки зробити...

— А я думав — десята ранку...

— Н-не виг-г-гадуйте, хлопці, бо зараз початок ш-шостої вечора! Коз-зак має ж-ж-жінку-у-у...

— Та що ви мене плутаєте, люди добрі? Я ж на цегельню спішу, а якщо зараз початок шостої, то вона ось-ось закриється!..

— Гей, на «газику», зачекай, дуже тебе просимо! Та зачекай же! Ти звідки?

— З Іскреня.

— Скажи-но, будь ласка, котра там, в Іскрені, година?

— Чверть на четверту, але за точність не ручаюся. Може, й чотири. А у вас у Дашківцях що — відстають годинники?

— Важко й сказати... Одні вроді відстають, інші ніби спішать, ото й гадаємо, котра вже година.

— Значить, і у вас радіо не працює?

— І в нас, хай йому грець, і он у Лукашівці. Уже місяців сім чи вісім мовчить, хоч плату за нього зв'язківці збирають справно. А без радіо хіба довідаєшся про точний час! І що вже його робити, як його вплинути на оті вузли зв'язку?..

— А давайте, хлопці, прямо оце зараз сядемо та й напишемо до керівників міністерства зв'язку. Хай вони скажуть, як нам, по-перше, визначати час, а по-друге, коли вони зрештою наведуть порядок у своєму господарстві!

— Правильно!.. Запитаємо!.. Пішли ось до Трохимовича, він поруч живе. Та заодно давайте про всяк випадок і пообідаємо. А раптом виявиться, що саме зараз — обідня перерва...

В. ЧЕПІГА.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Перець гаряче підтримує пропозицію мешканців сіл Дашківці, Лукашівка, Іскрень Літинського району Вінницької області, які вирішили адресуватися до республіканського міністерства зв'язку із запитанням про роботу радіо. І не лише підтримує, а й сам звертається до керівників міністерства:

— Вельмишановні товариші! Я вже не раз виступав із фейлетонами про часті перебої в роботі сільських і міських радіоточок. Однак зрушень щось не видно... От вам список місць, де радіо не діє протягом півроку, року й більше (список складено за листами лише з останньої пошти: Вінницька область — уже згадані села в Літинському районі, а також село Буцні Барського району. Дніпропетровська область — селище Царичанка, будинки по вулиці Кірова. Київська область — село Богдани Іванківського району, села Барахти і Калинівка Васильківського району, село Велика Снітинка Фастівського району, будинки по вулиці О. Кошового у м. Фастові. Кіровоградська область — село Новомихайлівка Маловисківського району. Ровенська область — село М'ятин Млинівського району. Хмельницька область — село Лисогорівка Кам'янець-Подільського району. Черкаська область — село Розсохуватка Катеринопільського району...

Перець сподівається, що міністерство зв'язку кінець-кінцем серйозно займеться налагодженням безперебійної роботи радіоліній. Тим паче, що це — його прямий обов'язок.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Жучки нема вдома. Повела хазяїна на прогулянку...

Вітаємо ювілярів!

Письменник Юрій ЗБАНАЦЬКИЙ. Герой Радянського Союзу. З нагоди його першого 60-річчя.

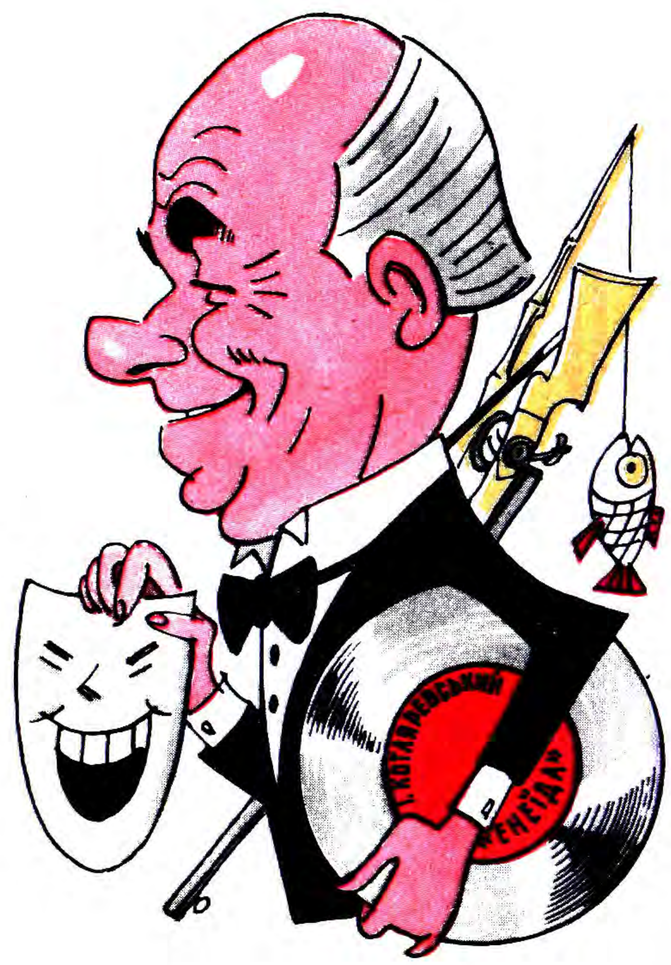

Народний артист УРСР Дмитро Васильович ФРАНЬКО. З нагоди його першого 60-річчя.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

БУЛЬВАРНА ПРЕСА

Конкуруючи, зухвалець
Перепльовує зухвальця:
Не клади у рот їм палець —
Факти висмокчуть із пальця.

РАДІОДИВЕРСАНТАМ «СВОБОДИ» та «ВІЛЬНОЇ ЄВРОПИ»

Не дали дуба ви ще...
За вами, брехуни,
Сумує кладовище
«Холодної» війни!

«ГОЛОС СІОНУ»

Хижацьку вдачу сіоністську
(У пропаганді він кумекає)
Хова під маскою вовчисько —
І лагідним ягнятком мекає.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

Протягом останніх місяців однією з головних тем американських газет був Уотергейтський скандал (нагадуємо читачам, що тут ідеться про установку діячами правлячої республіканської партії апаратури для підслухування в штаб-квартирі демократичної партії). Одним із наслідків цього скандалу була поява нової картярської гри «Уотергейт», яка одразу ж набула великої популярності. Переможцем стає той, хто поб'є такі штрафні карти, як «відставка», «під слідством», «в'язниця» і набере більше таких карт, як «алібі», «лжеприсяга», «підтасовані докази» й таке інше.

—

Якось у Нью-Йорку серед білого дня було пограбовано весь готель. Ця подія наробила шуму в пресі лише тому, що серед жертв були і дванадцять журналістів, які супроводжували в Сполучені Штати міністра закордонних справ ФРН Шееля.

Гамбургська газета «Цайт» так охарактеризувала потім позицію нью-йоркської поліції: «У нас трапляється таке настільки часто, що це впадає в очі лише європейцям».

—

Принц Чарлз, син англійської королеви Єлизавети, благополучно закінчив курс навчання на історичному факультеті Кембріджського університету і одержав диплом. Англійські газети пишуть із приводу цієї радісної події, що Чарлз — перший в історії Великобританії член королівської родини, який має вищу освіту.

—

Великою популярністю користується у Бостоні (США) магазин поношеного одягу, розташований напроти міського фінансового управління. У вітрині магазину красується великий плакат: «Перш ніж розпочати в управлінні розмови про суму ваших податків, купуйте собі старий костюм. Ви переконаєтесь самі, яке враження справить він на податкових чиновників!»

—

«Людська душа важить рівно 21 грам. Мертві їдять, сплять, їздять в автомобілях...» Такі приголомшуючі відкриття зробив шведський лікар Нільс-Олаф Якобсон і повідомив про це людство у своїй книжці «Життя після смерті», що недавно вийшла з друку у Федеративній Республіці Німеччині. За твердженнями Якобсона, життя після смерті — це щось подібне до сну, душа навіть не помічає, що залишила тіло. А «вагу душі» Якобсон визначив простим зважуванням. Він поклав умираючого на точні і чутливі ваги, і в момент смерті стрілка ніби показала зменшення ваги померлого на 21 грам. До честі шведських видавців слід сказати, що жоден із них не захотів друкувати цієї нісенітниці.

—

Американська газета «Ньюс енд Уорлд Ріпорт» зробила епохальне відкриття: «Бідність певних кіл в Сполучених Штатах не можна пояснювати одними лише лінощами».

—

Один робітник-слюсар у місті Сакраменто (Каліфорнія) був добряче приголомшений, коли з пологового будинку йому повідомили, що його дружина народила аж чотирьох дітей. Але ще більше приголомшив його рахунок із пологового будинку: 8500 доларів за два тижні перебування немовлят в спеціальному інкубаторі. Ця сума перевищує його річний заробіток...

—

У Мюнхені відбувся обряд «хрещення» нового танцю, що носить багатозначну назву «Тумба-тумбала». Його хореографія базується на характерних рухах орангутангів. На урочистому «хрещенні» танцю була присутня вся верхівка неонацистської партії ХДС на чолі з її фюрером Штраусом.

—

В італійському містечку Санта Перпетуя біля Сондріо є одна висока телевізійна антена, спільна для всіх будинків. Але з нею було багато мороки: щоразу, коли передавали цікаву програму, зображення на екранах скакало мов навіжене. Нарешті загадку удалось розгадати: власник місцевого кінотеатру приладнав до кабеля антени дроти і кожного разу псував зображення, щоб люди дивилися не телевізор, а йшли до його кінотеатру.

— Ми вирішили підвищити вас, Уотсон: ви переводитесь поверхом вище.

«Дейлі міррор», Лондон

— Ні, брат, ми не туди попали, тут усі з ученими ступенями.

«Дейлі уорлд», Нью-Йорк.

— Ти подивися, що є у магазині, а я постою на вулиці.

«Морнінг стар», Лондон.

Фотомонтаж А. БОНДАРЧУКА

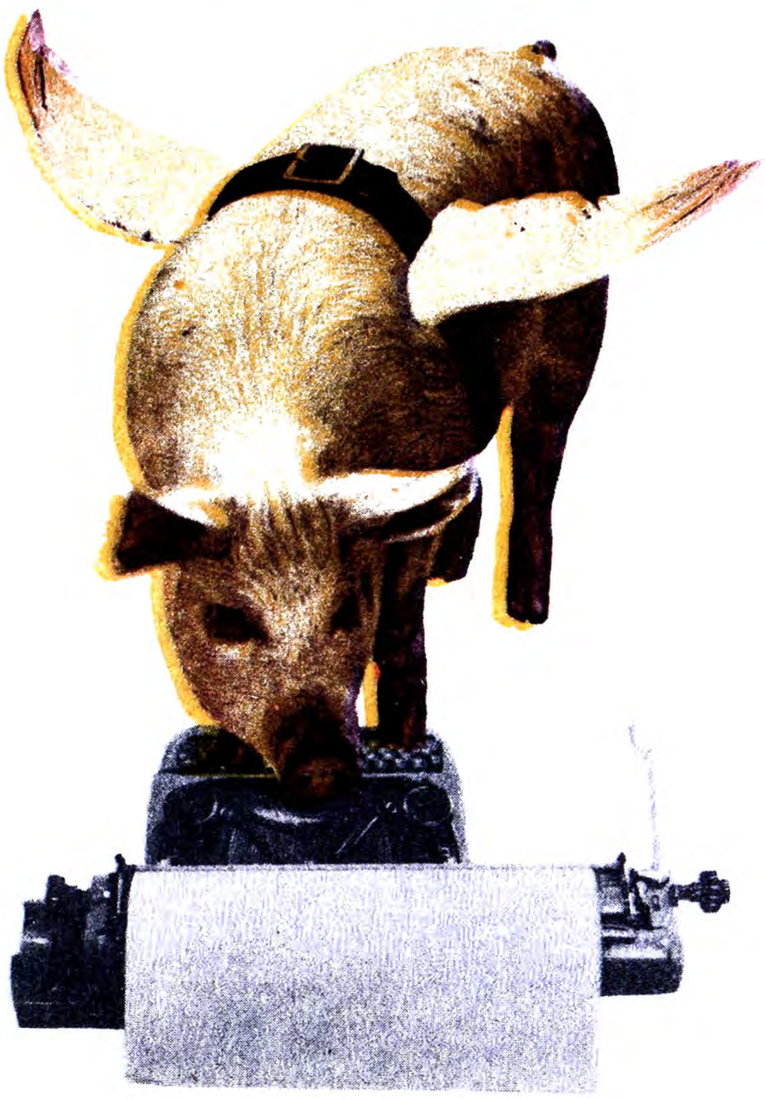

Пегас плагіатора.

НА ЗНАК ДРУЖБИ

ГУМОРЕСКА

— Я — людина скромна. Не люблю хвалитися. І все ж зверни увагу на цю картину. Відоме полотно Айвазовського.

— Репродукція?

— З якої ж це речі я репродукцію показуватиму?! Справжнісінький оригінал! Правнук художника подарував... Тепер сконцентруй увагу на цьому унікальному фото. Планета Земля, з космічної високості зафіксована. Один із перших космонавтів подарував. На знак нашої дружби.

— Хто саме?

— Е, ні, не скажу. Я, повторюю, людина скромна.

— І як це ти, нічим не примітний театральний декоратор, примудрився з космонавтом подружитися?

— Секрет, мій дорогий, секрет... А тепер ходімо в другу кімнату. Власне це не кімната, а музей. Ось глянь. Це — щелепа мамонта. Представника тих тварин-гігантів, що давним-давно вимерли.

— А не кінська?

— Ну й профан! Хіба може бути у коня така грандіозна щелепа? Один приятель, відомий учений, десь у північних широтах її викопав. І мені, як виключно оригінальний сувенір, притаскав. А це — гуцульський киптар. Олекса Довбуш його носив. Не крути головою, не крути... Візьми понюхай! Не пахне? У тебе, дорогий мій, нюху нема! Сивою давниною пахне. Ліпший приятель, дуже визначний діяч культури, лауреат майже всіх премій, подарував. Ото в кутку — ступа. Наші діди просо у ній молотили.

— Не молотили, а товкли!

— Можливо. Я на сільському господарстві не вельми розуміюся. Давній друг, відомий на всю країну голова колгоспу, особисто вручив. Ну, а це кавалерійська шабля.

— Щось вона більше звичайну залізяку нагадує.

— Шабля, мій дорогий, шабля... Тільки поіржавіла. Все ж, як відомо, руйнівному впливові часу піддається. Один генерал, прославлений полководець, блискучий тактик і стратег, майже легендарний герой двох воєн, подарував. На знак нашої дружби. Міцної і багатолітньої... А це — унікальна скринька. Досить дмухнути на неї — відчиняється. От поглянь... Один ленінградський приятель, всіма шанований професор наділив. З якої країни її привіз — я вже й не пам'ятаю. Здається, з Нікарагуа. Ба, ні, з Ефіопії! У мене ж стільки друзів... І всі сувеніри мені привозять. Чим не сувенір, скажімо, оця пляшка з-під марокканського шампанського? Один письменник, живий класик і мій кращий приятель, з туристської подорожі притарабанив. Не порожню, розуміється... А зараз ти, дорогий мій, ахнеш. Під трьома замками цю штукенцію тримаю. Золотий, оздоблений діамантами, браслет. Не крути головою, не крути... Чисто золотий! І справжнісінькі діаманти, а не якесь там скло... Голландська королева Юліана цю виключно коштовну прикрасу носила. А позаминулого року вона якимсь дивом потрапила до одного з антикварних магазинів Парижа. Там її наш співвітчизник, відомий оперний співак, купив. За великі гроші, звичайно. А коли повернувся з гастрольної поїздки, то завітав до мене і подарував.

— На знак дружби?

— Міцної і багатолітньої!.. А поглянь на це старовинне крісло. Також реліквія. Григорій Сковорода у ньому сидів.

— Не бреши! — прохопилося в мене. — Моя бабуся у цьому кріслі сиділа. Минулого тижня я власноручно його на смітник викинув.

Михайло ПАЛЬЧИК.

Мал. Й. КОГАНА

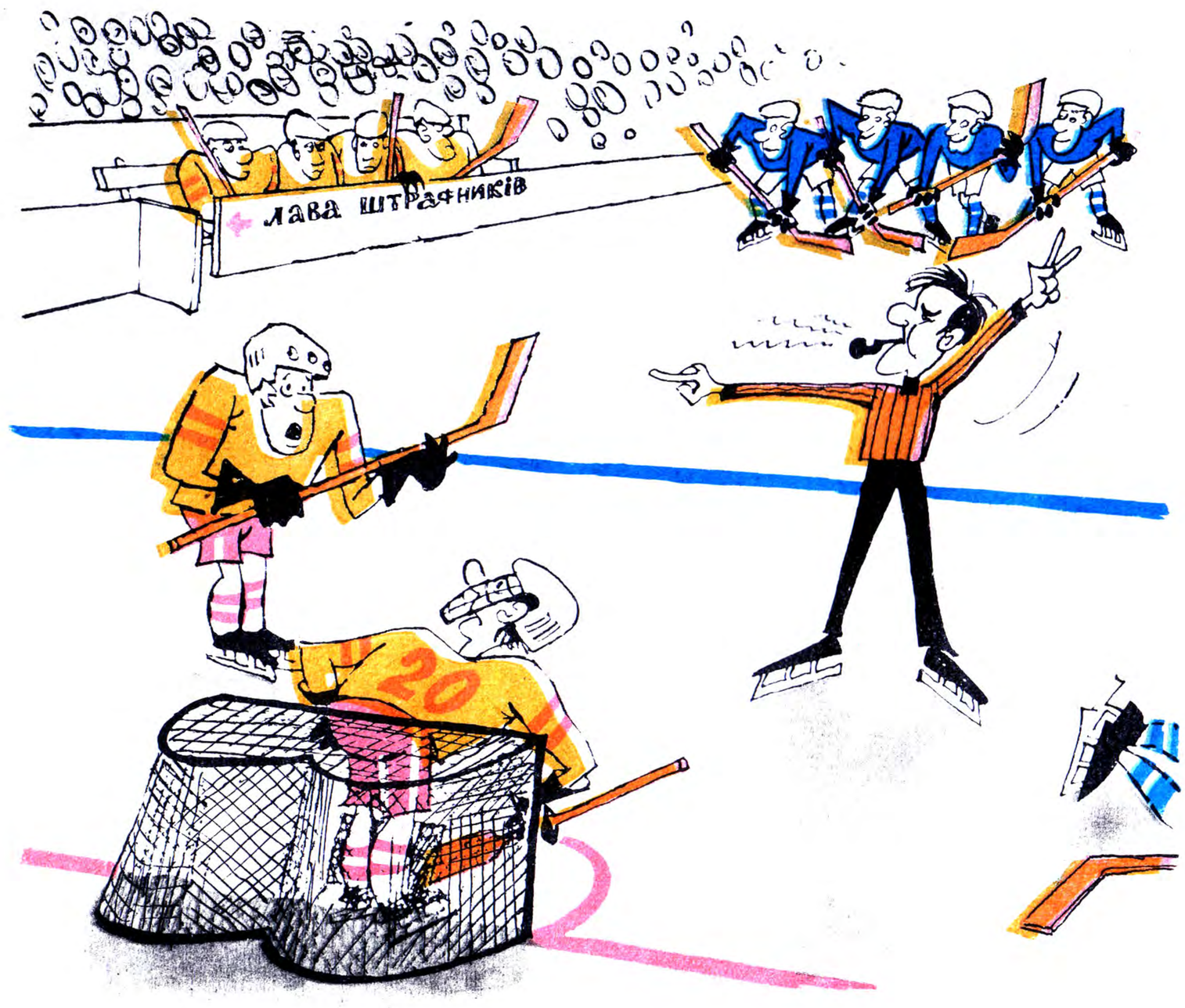

— Тримайся, Васю, тепер на тебе вся надія!

ЛАУРЕАТІВ 1973 РОКУ ВИЗНАЧЕНО

Хоч надворі стояв мороз і лютувала завірюха, на душі у Перця була температура, яку слід було б позначити аж двома плюсами. Справа у тому, що якраз напередодні Нового року відбулася зустріч членів жюрі щорічного творчого конкурсу, котрі у винятково теплій обстановці визначили лауреатів Перця 1973 року. Ними стали:

Олександр АЛЬОШИЧЕВ — премійований за карикатури, опубліковані протягом року;

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — за серію дружніх шаржів, опублікованих протягом року, та малюнок «Чілі у лапах скажених горил» (№ 21);

Владислав БОЙКО — за фейлетон «Якби курка биком була» (№ 8);

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за серію малюнків для «Перченяти»;

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за серію карикатур «Картини з життя первісної людини», опублікованих протягом року;

Володимир ГЛИВЕНКО — за карикатури, опубліковані протягом року.

Валерій ГОРБАЧОВ — за карикатури «Мабуть, і в цьому кварталі Ілля Петрович знову став би чемпіоном...» (№ 17), «Хай відсипаються!..» (№ 21), «Ходімо пообідаємо!..» (№ 22);

Володимир ЖАРИНОВ — за теми до малюнків «Валютні джунглі капіталізму» (№ 9), «В Ізраїлі» (№ 16);

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за малюнок «У моєму домі все, все закордонне...» (№ 17);

Овсій КРУКОВЕЦЬ — за фейлетони, опубліковані протягом року;

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ — за вірш «Чолом!» (№ 20);

Адам ОВСІЄНКО — за гумореску «На купанні» (№ 12);

Валентин ПЕТРОВ — за тему до карикатури «Давай побільше красивих слів, інакше ми його не здихаємося» (№ 10);

Анатолій СУЧКОВ — за тему до малюнка «У моєму домі все, все закордонне...» (№ 17);

Олександр ЧИКАРЬКОВ — за теми до карикатур «Що це вони всі на стелю дивляться?..» (№ 6), «Навіть не знаю, куди вас влаштувати...» (№ 7).

Перець гаряче вітає лауреатів, бажає їм нових творчих успіхів, а заодно запрошує усіх своїх читачів брати приклад із переможців і надсилати на конкурс 1974 року свої фейлетони, гуморески, байки, малюнки і теми.

До нових перемог, друзі!

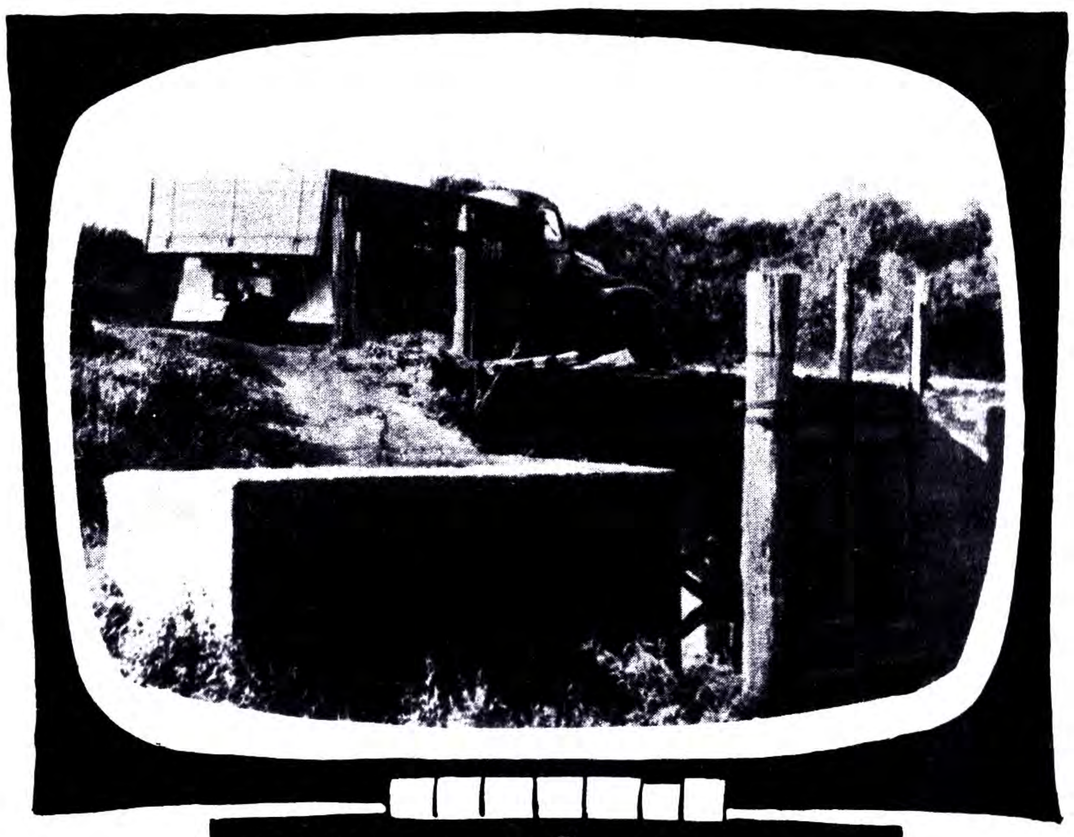

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! Автомобіль, який ви бачите на нашому екрані, став жертвою упертості водія. Як стверджують жителі села Слобода-Ялтушківська, шофер цієї машини засперечався з головою колгоспу імені XXI з'їзду КПРС Михайлом Петровичем Копачем та його заступником Григорієм Степановичем Уськовим, що благополучно проїде через місток, споруджений ще у 1945 році. Подивіться, що з того вийшло...

Товариші Копач та Уськов, кажуть, уже не вперше виграють подібні суперечки. Чи ж їм не знати, що цей напівзогнилий місток не те що вантажної автомашини, а й курки вже скоро не витримає... Адже він на території їхнього колгоспу! Тим-то голова та його заступник об'їжджають це місце десятою дорогою, аж через село Ялтушків...

На цьому, дорогі глядачі, закінчуємо телепередачу з Барського району на Вінниччині.

Друже Перче!

Чи не маєш ти, випадково, портативної машини часу? Якщо маєш — надішли її нам, на Свалявський лісокомбінат, для тимчасового користування. Така машина дуже нам згодилася б.

Справа у тому, що в кінці минулого року голова комбінатівського відділення районної організації товариства «Знання» І. Г. Цюпа заходився розповсюджувати серед робітників абонементи на право відвідування лекторію протягом... 1973 року. Звичайно, кожен із нас охоче погодився б розширити свій кругозір, якби з подібною пропозицією підійшли в січні, але охочих купувати абонемент за повну вартість та ще й наприкінці року набралося небагато. Одначе т. Цюпа не особливо й цікавився, має людина таке бажання чи не має. Він вручав абонемент і вимагав готівку.

Якби ти, Перче, надіслав нам машину часу, ми б змогли повернутися на початок року і прослухати всі лекції у районному лекторії. А так від тих абонементів одна користь: т. Цюпа зміг відзвітувати, що охопив лекціями потрібну кількість людей.

М. ВЕЛИЧКО,
робітник Свалявського лісокомбінату
Закарпатської області.

Прошу пробачення, але дуже хотілося б знати: скільки у тебе п'ятниць на тижні? У декого, кажуть, їх буває сім, а то й більше. А от у дирекції Коростишівського телевізійного ательє, уяви собі, — жодної.

Кілька місяців тому керівники цього ательє вивісили у Кам'яному Броді оголошення, яким доводили до відома населення, що кожної п'ятниці вони до нас висилатимуть своїх спеціалістів по ремонту телевізорів. Відтоді минула вже не одна п'ятниця, не один тиждень і, навіть, не один місяць, а спеціалістів із ательє ніхто ще й не бачив. Їх не видно, та й у наших зіпсованих телевізорів нема, як кажуть, видимості. А що вдіяти, щоб «видимість» була, — не знаємо. Може, попросити, щоб якоїсь п'ятниці телеспеціалістів нам показали хоча б на сторінках Перця?

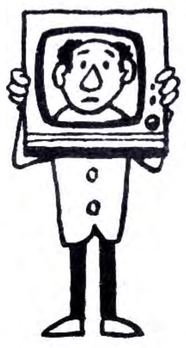

М. ДЕМ'ЯНЕЦЬ.

Житомирська область.

Чи не допоможеш розв'язати задачу: коли буде нове приміщення друкарні, якщо будівельники працюватимуть лише один день на три роки?

Не подумай, що це описка. Три роки тому працівники тресту «Волинсільбуд» узялися зводити друкарню в селищі Ратне. Завезли цеглу, потім — палі. Тоді аж день пропрацювали і зникли.

За нашими підрахунками, Перче, виходить, що, коли будівельники працюватимуть із такою «інтенсивністю», то не тільки ми, а й діти наші не побачать нової друкарні.

Працівники редакції Ратнівської районної газети «ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР».

Волинська область.

★ У журналі «Перець» № 15, у замітці «Той, що греблі рве», йшлося про те, що весняна повінь зруйнувала греблю та відрізала усі шляхи сполучення між селами Комаргородом та Ульянівкою (Вінниччина), а керівники цих сіл ніяк не домовляться, кому ж греблю ремонтувати.

Як повідомив заступник голови виконкому Томашпільської райради тов. Вдовиченко, нині греблю відремонтовано і шляхи сполучення між названими селами відновлено.

★ У листі до Перця мешканці хутора Заклітка (Ровенська область) писали про те, що до їхнього хутора підвели електролінію, в будинках встановили електролічильники, а от струму чомусь не підключають.

Голова виконкому Володимирецької райради тов. Притченко повідомив, що електрифікацію хутора Заклітка закінчено, електроенергію підключено.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Продавець магазину відділу робітничого постачання Глумчанського лісництва (село Дубрівка на Житомирщині) Романчук Д. А. грубо порушує правила радянської торгівлі, продає товари підвищеного попиту лише своїм родичам та знайомим, допускає грубощі по відношенню до покупців. Про це писалося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Ємільчинського районного комітету народного контролю тов. Савицький повідомив редакцію, що факти, викладені у листі, підтвердились.

Романчука з роботи знято.

★ У листі до Перця колгоспники колгоспу «Дружба» (Компаніївський район) повідомляли про те, що у їхньому колгоспі порушується порядок обліку худоби.

Заступник голови Кіровоградського обласного комітету народного контролю тов. Боднаров сповістив редакцію, що перевіркою на місці виявлено: з різних причин у колгоспі «Дружба» не було включено до звітності 94 голови великої рогатої худоби.

За допущені порушення партком колгоспу наклав партійне стягнення на голову колгоспу Поліщука, головного зоотехніка колгоспу Дахна та завідуючого фермою Гудзя.

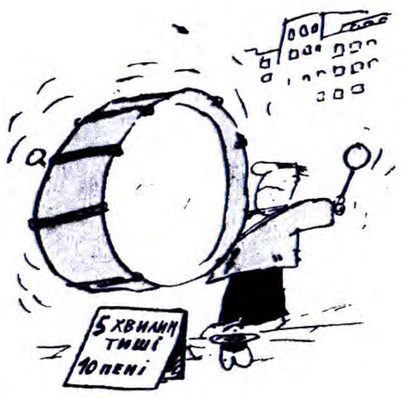

Без слів.

— А що зробиш. Людина не так створена, щоб жити вічно.

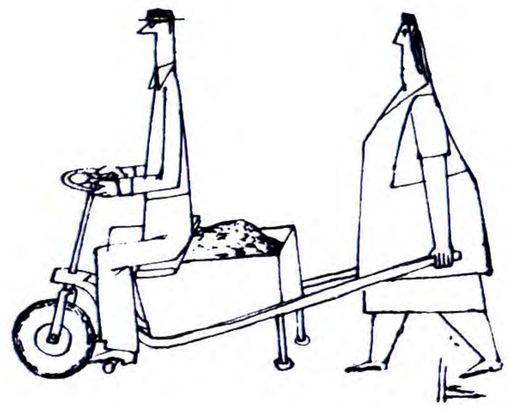

Без слів.

— Залиши антену так, зараз добре видно!

Іноземний гумор

(З журналів: «РОГАЧ» — Чехословаччина, «СТЪРШЕЛ» — Болгарія, «ПУРКУА ПА» — Бельгія, «ПАНЧ» — Англія, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Німецька Демократична Республіка, «ШВЕЙЦЕР ІЛЮСТРІРТЕ» — Швейцарія).

Без слів.

Без слів.

— Платіть гроші, зараз побачите чудовий концерт.

perec-ua.
perec-ua.

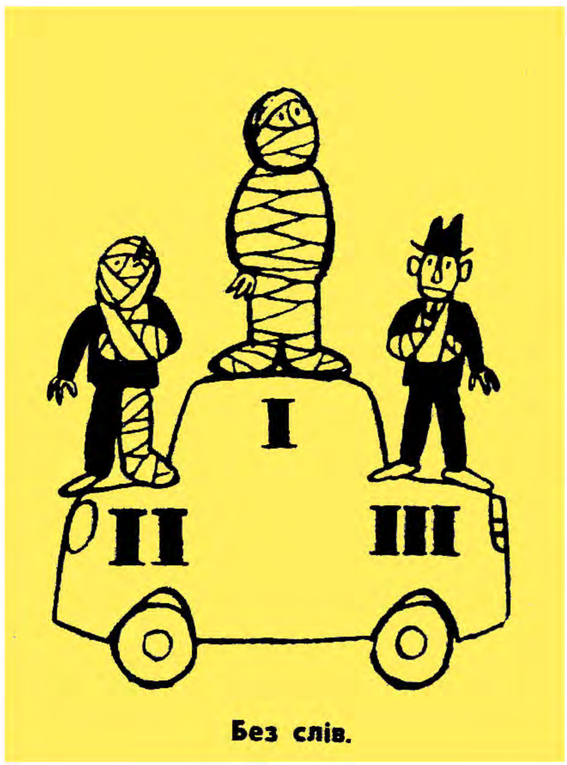

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 1 (923) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 3. XII. 1973 р. Підписано до друку 17. XII. 1973 р. БФ 33874. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05968. Тираж 2.850.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Приказки народні НА теми міжнародні

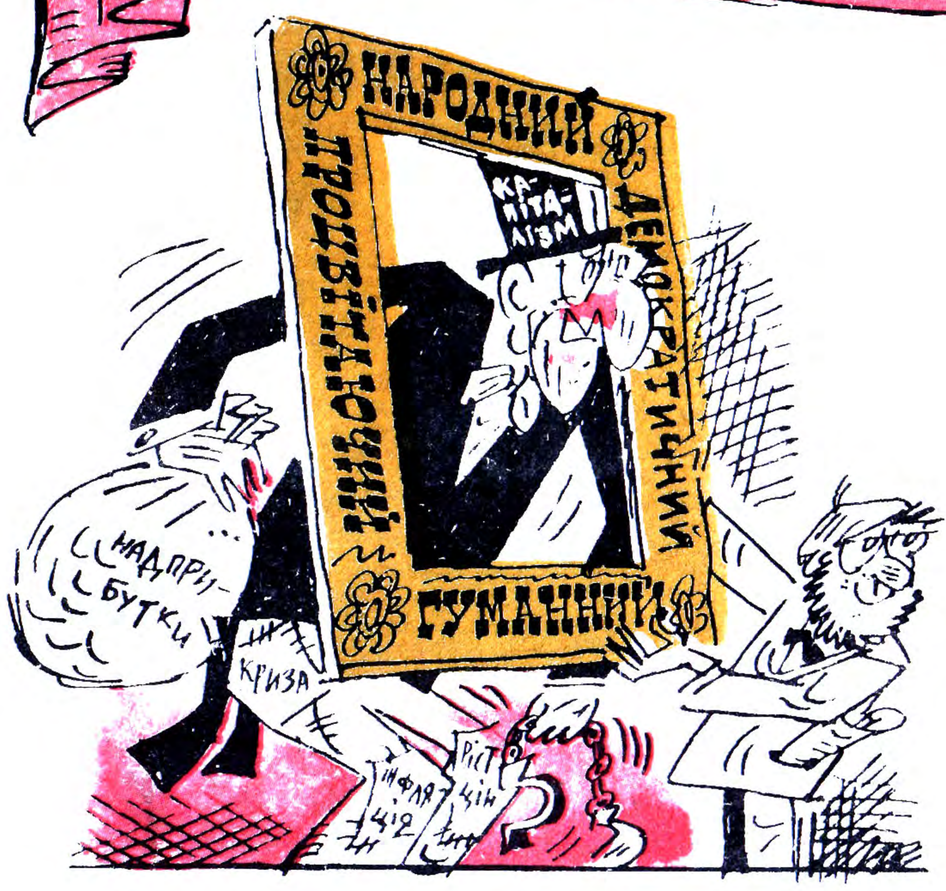

«Оправ його хоч і в рами, а він усе такий самий!»

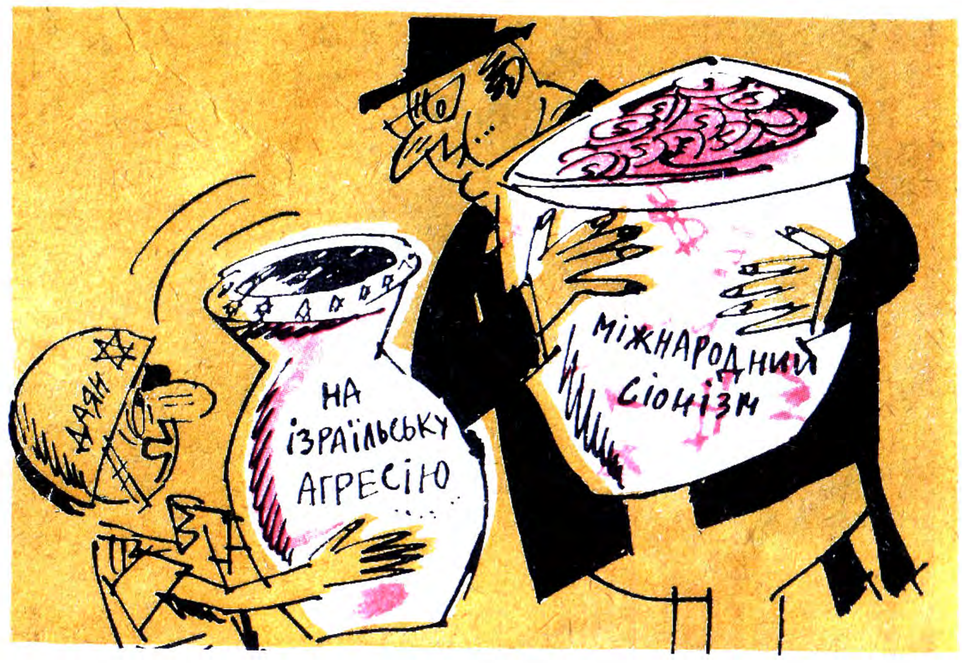

«Нате й мій глек на сироватку, щоб і моя була масниця!»

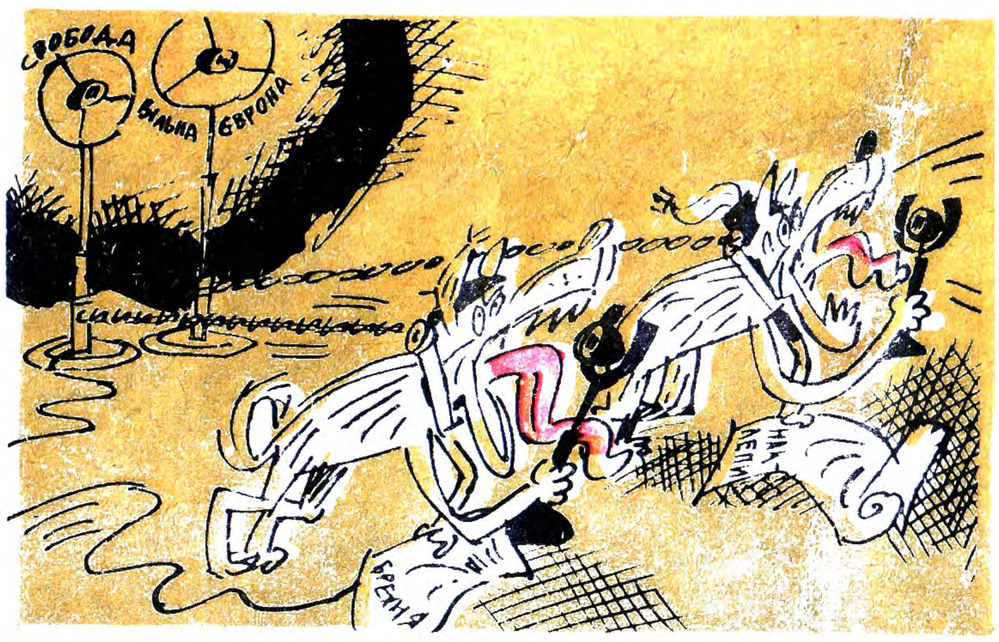

«Такий язик, що й на припоні не вдержиш!»

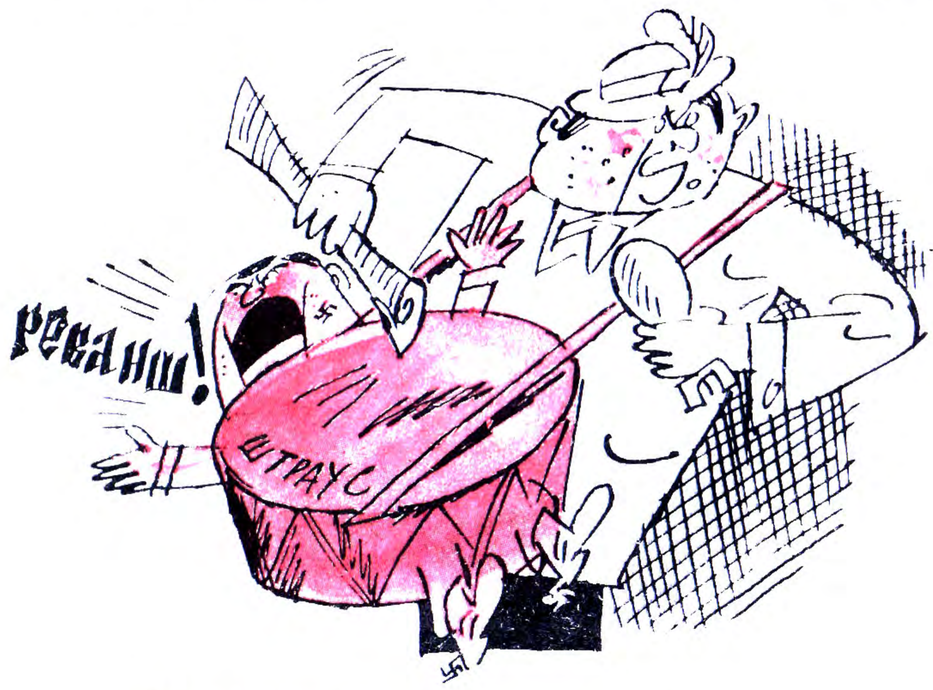

«Якби не руки та не ноги,
то був би гарний барабан для тривоги».

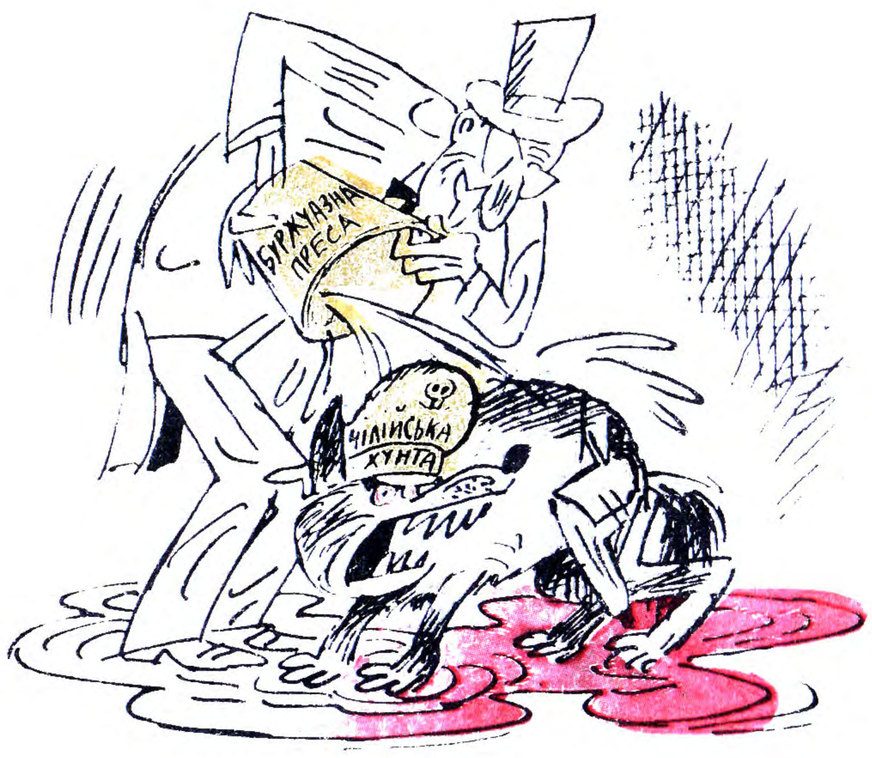

«Чорного кобеля не відмиєш добіла».

«Писар пише, писар маже, так запише,
як пан скаже».